

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת מוֹשְׁפָטִים

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"א - חלק כ"ב

קונטרס 322

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

תְּקִיפִין, וּבְגִין כֶּד פְּלָהוּ תְּקִיפִין. וְאוֹקִימָנָא בְּאֵינוֹן
שְׁעִיעֹן אֶתְאַחֲדוֹן מְאָרִיהוֹן דְּמִתְקָלָא, (ס"א דְּרַחֲמוֹתָא)
דְּכְתִיב, (תהלים כה) כָּל אֲרָחוֹת יְיָ חֶסֶד וְאַמֶּת. וְכָל כֶּד,
בְּגִין דְּמִשְׁכִּין מְמוֹחִין סְתִימִין דְּרַהֲיִטִי דְּמוֹחָא.

וּבְגִין כֶּד מִשְׁתַּכְּחִי כָּל חַד כְּפּוֹם אוֹרְחוֹי, מִחַד מוֹחָא
בְּאֵינוֹן קוֹצִין שְׁעִיעֹן, אֶתְמִשְׁכּוֹן מְאָרִיהוֹן
דְּמִתְקָלָא, דְּכְתִיב כָּל אֲרָחוֹת יְיָ חֶסֶד וְאַמֶּת.

מְמוֹחָא תְּנִינָא, בְּאֵינוֹן קוֹצִין תְּקִיפִין, אֶתְמִשְׁכּוֹן
וְתִלְיִין מְאָרִיהוֹן דִּיבְבָא וַיִּלְלָא דְּכְתִיב בְּהוּ
דְּרָךְ רְשָׁעִים כְּאֶפְלָה לֹא יָדְעוּ בְּמָה יִכְשִׁלוּ. מְאִי קֵא

ספר מאורות הזהר

(1) 'אדם ובהמה תושיע הוי"ה' גימטריא 'רבי שמעון בן יוחאי'
אדם ובהמה תושיע הוי"ה, גימטריא בדיוק מספר רבי שמעון בר יוחאי. (ספר
מגדיל ישועות מלכו אות נ"ה, בשם הרב הקדוש מפארניב)

פרק ד - למוד ספר הזהר הקדוש במרון

(א) למוד ספר הזהר במרון גרם שנתמלא הבית ריח טוב ונמשכה הארה גדולה והרגש
גדול להנשמה

היום יום ב', ה' לאדר ב', שנת וית"ן ל"ו, נסענו מעכו לצפת תפנה ותפוגן לראות
את פני האדון השם בארץ הגליל, ואחר כך הלכנו למרון וכו', ולמדנו שם בחשק

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מִיִּירִי. אֵלֶּא לֹא יָדְעוּ, כְּלוּמַר לָא יָדְעִין, וְלֹא בְעָאן
לְמַגְדַּע, בְּמַה יִכְשְׁלוּ. אֵל תִּקְרִי בְּמַה, אֵלֶּא בְּאִמָּא
יִכְשְׁלוּ. בְּאִינוּן דְּמִתְאַחֲדִין בְּסִטְר דְּאִמָּא. מָאִי סִטְרָא
דְּאִמָּא. גְּבוּרָה תִּקְיָפָא מִיְנַה מִתְאַחֲדוּן מְאָרִיהוֹן דִּיבְבָא
וַיִּלְלָא.

מְמוּחָא תְּלִיתָא, בְּאִינוּן קוּצִין דְּאִינוּן בְּאִמְצֵיתָא,
אֶתְמַשְׁבֵּן וְתִלְיִן מְאָרִיהוֹן דְּמִידִין (דְּמָאִרִין).
וְאִקְרוּן אֶפְיִן גְּהִירִין וְלֹא גְּהִירִין. וּבְהִנֵּי כְּתִיב (מִשְׁלֵי ד')
פִּלְס מַעְגַּל רַגְלֵיךָ. וְכֹלֵא אֲשֶׁתִּכַּח בְּאִינוּן קוּצִין וְשִׁעְרֵי
דִּרְיָשָׁא.

ספר מאורות הזהר

גְּדוּל וּבְאֵהָבָה גְּדוּלָה וּבְשִׁמְחָה סֵפֶר הַזֶּהֶר עַד ד' שְׁעוֹת מֵהַלִּילָה, וְעַמְדָנוּ לְאָכֵל, וְחִזְרוּנוּ
תִּכְף אַחַר הָאֵכִילָה לְמוֹדְנוּ כְּפִי שְׂמֵתָן הָרַב לְכָל אֶחָד מֵהַחֲבָרִים שְׁהִיוּ שָׁם סֵפֶר אֶחָד
שֶׁל הַזֶּהֶר. וְהִנֵּה חִלְקֵי סֵפֶר בְּרֵאשִׁית, וְלְמַדְנוּ עַד שְׁשֵׁה שְׁעוֹת, וּבִסוּף ו' שְׁעוֹת נִתְמַלֵּא
הַבֵּית רֵיחַ טוֹב אֲשֶׁר כְּמוֹהוּ לֹא נִהְיָה וְכו'. וְלְמַדְנוּ עַד ח' שְׁעוֹת מֵהַלִּילָה, וְהִלְכְנוּ
לִישָׁן. וְקִדְמָם שְׁהָאִיר הַיּוֹם כְּשִׁנֵּי שְׁעוֹת עַמְדָנוּ עַל מְשִׁמְרָתְנוּ וְלֹא יִשְׁנִנוּ כִּי אִם שְׁנֵי
שְׁעוֹת, וְיִשְׁכְּנוּ לְלֵמֵד. וּכְשֶׁהָאִיר פְּנֵי הַמְזֻרַח הִתְפַּלְּלוּנוּ כְּוִתִּיקִין וְיִשְׁכְּנוּ לְלֵמֵד עַד י"ח
שְׁעוֹת בְּלֵי הַפֶּסֶק בֵּינֵתִים אֶפְלוּ בְּדַבּוּר שֶׁל דְּבָרֵי תוֹרָה. וְאַחַר שְׁאֲכַלְנוּ חִזְרוּנוּ לְלֵמֹדְנוּ
כָּל יוֹם חֲמִישִׁי, עַד ח' שְׁעוֹת מֵהַלִּילָה. וּבְיוֹם ו' בְּבִקְרָא וְכו'. וּבְכָל יוֹם הַשַּׁבָּת הֵיינו
לּוֹמְדִים זֶהֶר, וּבְלִילָה לֵיל מוֹצָאֵי שַׁבָּת עֲשִׂינוּ מְשִׁמוֹרוֹת כָּל הַלִּילָה, שְׁהַאֲדָרוֹת אָמַר

דייזיל בהדיה. אקדמים מלכא ואמר, הא לגיון
 פלן זייל בהדן, למנטר לך בארחא. לבתך
 אמר אסתמר לך מניה, (בארחא) דהא לא גבר
 שלים הוא. אמר בריה, אי הכי, או אנא אותיב
 הקא, או את תזיל עמי, ולא אתפרש מינך. פך
 קדשא בריך הוא, בקדמיתא אמר, הנה אנכי
 שלח מלאך לפניך לשמרך בהדן. ולבתך אמר
 השמר מפניו וגו', ביה שענתא אמר משה, אם
 אין פניך הולכים וגו'.

אתא רבי שמעון, אשפח להו בהאי. אמר,
 אלעזר ברי שפיר קאמרת. אבל תא חזי,
 באתר דא לא אמר משה מדי, ולא אתיב מלה
 לקבליה. מאי טעמא. משום דהכא לא
 אשתכח פרישותא מניה. והא אוקימנא מלה
 דא, לגבי חבריאי. ואית דמתני איפכא ולא
 הכי פירשוה קדמאי. וכד יסתפלון מלי כלא
 שפיר, וכלא פחד מלה אמרי טעמייהו.

אימתי אתיב משה. בזמנא דאמר, (שמות לג)
 ושלחתי לפניך מלאך. וכתיב פי ילך
 מלאכי לפניך, סתם ולא פריש מלה. ועל דא
 כתיב, הקא, פי אם שמוע תשמע בקולו
 ועשית כל אשר אדבר. אשר אדבר דוקא
 וכתיב ואיבתי את איביך וצרתי את צורריך,
 וכלא ביה תליא.

רבי יהודה אמר, אי תימא דתרווייהו מלאך
 ממש, משה לא אתיב עלייהו, דלא חמא
 דוכתא. אימתי אתיב. בזמנא דכתיב אם אין
 פניך הולכים וגו'. אמר רבי שמעון, כלל
 דכלא, משה לא בעא מלאכא. דהא כתיב (שמות
 לד) ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך אדני ילך
 נא אדני בקרבנו.

אמר רבי יהודה, האי דאמר רבי אבא, דכתיב
 לא תבשל גדי בחלב אמו, בחלב האם מיבעי ליה, מאי אמו. ואי

מפן אמר, השמר לך ממנו (בדרך),
 שהרי אינו גבר שלם. אמר בנו,
 אם כך, או שאני אשב כאן, או
 שאתה תלך עמי ולא אפרך ממך.
 כך הקדוש ברוך הוא, בתחלה
 אמר, הנה אנכי שלח מלאך
 לפניך לשמרך בהדן. ואחר כך
 אמר, השמר מפניו וגו'. באותה
 שעה אמר משה, אם אין פניך
 הולכים וגו'.

בא רבי שמעון, מצא אותם בזה.
 אמר, אלעזר בני, יפה אמרת,
 אבל בא וראה, במקום הזה לא
 אמר משה דבר ולא השיב דבר
 נגדו, מה הטעם? משום שכאן
 לא נמצאת פרישה ממנו, והרי
 בארנו דבר זה לחברים. ויש
 שונים להפך, ולא כך פרושה
 הראשונים. וכשיסתכלו הדברים,
 הכל יפה, וכלם אמרו הטעמים
 שלהם בדבר אחד.

מתי השיב משה? בזמן שאמר
 ושלחתי לפניך מלאך. וכתוב, פי
 ילך מלאכי לפניך. סתם ולא פריש
 את הדבר. ועל כן כתוב כאן, פי
 אם שמוע תשמע בקלו ועשית כל
 אשר אדבר. אשר אדבר דוקא.
 וכתוב, ואיבתי את איביך וצרתי
 את צורריך, והכל תלוי בו.

רבי יהודה אמר, אם תאמר
 ששניהם ממש מלאך - משה לא
 השיב עליהם, שלא ראה מקום.
 ומתי השיב? בזמן שכתוב אם
 אין פניך הולכים אל תעלנו וגו'.
 אמר רבי שמעון, כלל של הכל -
 משה לא רצה מלאך. שהרי כתוב,
 (שמות לד) ויאמר אם נא מצאתי חן
 בעיניך אדני ילך נא אדני בקרבנו.
 אמר רבי יהודה, זה שאמר רבי
 אבא, שכתוב לא תבשל גדי
 בחלב אמו, בחלב האם היה צריך
 להיות! מה זה אמו? ואם תאמר,

מיבעי ליה, מאי אמו. ואי

תִּימָא, כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל אִמּוֹ דְּסִטְרָא דְּמִסְתָּאבָא,
לָאוּ הָכִי, דְּהָא שְׂמַעְנָא דְּאִמְרַי רַבִּי שְׂמַעוֹן,
כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל אִימָא קְדִישָׁא בְּחוּלְקִיָּה דְּיִשְׂרָאֵל
אֲתַאחְדָּא, דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק יְיָ עִמּוֹ.

אִמְרַי רַבִּי שְׂמַעוֹן, שְׂפִיר קְאָמְרַתְּ. וְהָא דְּרַבִּי
אָבָא שְׂפִיר וְכֻלָּא דָּא בְּדָא תְּלִיָּא. תָּא
חֲזִי, אִמָּא אֲתַאחְדָּא לְהוּ לְעִילָא, לְסִטְרָא דָּא
וְלְסִטְרָא דָּא, וְתַרְיִן אֵינּוֹן, חֲדָא לִימִינָא, וְחֲדָא
לְשְׂמַאלָא. וּבְגִינֵי כַּךְ, מְנַהוֹן לִימִינָא, וּמְנַהוֹן
לְשְׂמַאלָא. וְכֻלְהוּ תְּלִיִין בְּהָאֵי א"ם, אִמָּא
קְדִישָׁא, וְאֲתַאחְדָּן בֵּהּ.

אִימְתִי אֲתַאחְדָּן בֵּהּ. בְּשַׁעְתָּא דְּהָאֵי אִם יִנְקָא
מִסִּטְרָא אַחְרָא, וּמְקַדְשָׁא אִסְתָּאבָּא,
וְחֻיָּא תְּקִיפָא שְׂאֵרֵי לְאַתְגְּלָאָה, כְּדִין גְּדִיָּא
יִנְקָא מִחֻלְבָּא דְּאִמִּיָּה, וְדִינִין מִתְעַרְיִן. וְעַל
דָּא, יִשְׂרָאֵל קְדָמִין וּמִיִּתְאַן בְּפוּרִים, וּבְשַׁעְתָּא
דְּמִיִּתִּין לְהוּ, בְּעִיִין לְמִימְרַי וְלְמַפְתַּח בֵּיהּ
בְּלִבָּן, דְּבָעָא בְּחֵרְשׁוֹי אֱלִיִן, לְשִׁלְטָאָה בִּיעֻקְבָּא,
וּבְזִרְעָא קְדִישָׁא, וְלֹא אֲתִיְהִיבּוּ בִידֵיהּ, וְלֹא
אֲתַמְסְרִין יִשְׂרָאֵל לְסִטְרָא דָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב,
רֵאשִׁית בְּכוּרֵי אֲדָמְתְךָ וּגְוִי, לֹא תִבְשַׁל גְּדִי
בְּחֻלְבָּא אִמּוֹ. וְלֹא יִנְקָא הֵהוּא סִטְרָא, מִחֻלְבָּא
דְּאִמִּיָּה, דְּהָא לֹא יִסְתָּאב מְקַדְשָׁא, וְדִינִין לֹא
מִתְעַרְיִן.

בְּגִינֵי כַּךְ, לֹא יִיכּוּל בְּשָׂרָא בְּחֻלְבָּא כָּל זִרְעָא
קְדִישָׁא, וְכָל מָאן דְּאֲתֵי מִסִּטְרָא דָּא, דְּלֹא
יְהִיב דּוּכְתָּא, לְמָאן דְּלֹא אַצְטְרִיף, דְּהָא
בְּעוּבְדָא תְּלִיָּא מְלִתָּא, בְּעוּבְדָא דְּלִתְתָּא,
לְאַתְעָרָא לְעִילָא. זְכָאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל מִכָּל
עַמִּין עוּבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, דְּמִרְיִהוֹן
קָרִי עֲלֵיהוּ, (דְּבָרִים י"ד) וּבָךְ בְּחֹר יְיָ לְהֵיוֹת לוֹ
לְעַם סִגְלָה. וְכְתִיב (דְּבָרִים י"ד) כִּי עַם קְדוֹשׁ אֲתָהּ
לִי אֱלֹהֶיךָ (וְכֻלָּא חֲדָא מִלְּהָ) וְכְתִיב (דְּבָרִים י"ד) בָּנִים

כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל אִמּוֹ שְׂמַעְדַּי הִטְמָאָה
- לֹא כַּךְ! שְׂהַרִי שְׂמַעְתִּי שְׂאִמְרַי
רַבִּי שְׂמַעוֹן, כְּנִסְתַּי יִשְׂרָאֵל הָאִם
הַקְדוּשָׁה נִאֲחֲזָה בְּחֻלְקֵי שֵׁל
יִשְׂרָאֵל, שְׂכְתוּב (דְּבָרִים ל"ב) כִּי חָלַק
יְיָ עִמּוֹ.

אִמְרַי רַבִּי שְׂמַעוֹן, לְפָה אֲמַרְתְּ, וְזֵה
שֵׁל רַבִּי אָבָא יְפָה, וְהַפֵּל תְּלוּי זֵה
בְּזֵה. בָּא וִירָא, הָאִם נִאֲחֲזָה לְהֵם
לְמַעְלָה לְצַד זֵה וּלְצַד זֵה, וְשְׁנַיִם
הֵם - אַחַד לְיָמִין וְאַחַד לְשְׂמַאל.
וּמִשׁוּם כַּךְ, מֵהֵם לְיָמִין וּמֵהֵם
לְשְׂמַאל, וְכֻלָּם תְּלוּיִים בְּאִם
הַזֹּאת, הָאִם הַקְדוּשָׁה, וְנִאֲחֲזִים
בֵּהּ.

כְּתִיב הֵם נִאֲחֲזִים בֵּהּ? בְּשַׁעְתָּא
שְׂהָאִם הֵיוּ יוֹנְקַת מִן הַצַּד הַאֲחֵר
וְהַמְקַדֵּשׁ נִטְמָא, וְהַנְּחֵשׁ הַחֻזֵק
מִתְחִיל לְהַתְגַּלְוֹת, וְאִזּוּ הַגְּדִי יוֹנֵק
מִחֻלְבָּא אִמּוֹ, וּמִתְעוֹרְרִים הַדִּינִים.
וְעַל זֵה יִשְׂרָאֵל מְקַדְיָמִים
וּמְבִיאִים בְּפוּרִים. וּבְשַׁעְתָּא שְׂהֵם
מְבִיאִים אוֹתָם, צְרִיכִים לוֹמַר
וְלַפְתַּח בְּלִבָּן, שְׂרַצָּה בְּכַשְׂפֵי אֱלוֹ
לְשִׁלְטַי בִּיעֻקְבָּא וּבְזִרְעַי הַקְדֵּשׁ, וְלֹא
נִתְּנוּ בִידּוֹ וְלֹא נִמְסְרוּ יִשְׂרָאֵל לְצַד
זֵה. וְעַל זֵה כְּתוּב, רֵאשִׁית בְּכוּרֵי
אֲדָמְתְךָ וּגְוִי, לֹא תִבְשַׁל גְּדִי בְּחֻלְבָּא
אִמּוֹ. וְלֹא יוֹנֵק אוֹתוֹ הַצַּד מִחֻלְבָּא
אִמּוֹ, שְׂהַרִי לֹא נִטְמָא הַמְקַדֵּשׁ,
וְהַדִּינִים לֹא מִתְעוֹרְרִים.

מִשׁוּם כַּךְ לֹא יִאכֹל בְּשָׂרָא בְּחֻלְבָּא
כָּל זִרְעַי הַקְדֵּשׁ, וְכָל מִי שְׂבָא
מִהַצַּד הַזֶּה, שְׂלֵא יִתֵּן מְקוֹם לְמִי
שְׂלֵא צְרִיף, שְׂהַרִי בְּמַעֲשֵׂה תְּלוּי
הַדְּבָר, בְּמַעֲשֵׂה שְׂלִמְטָה לְעוֹרֵר
לְמַעְלָה. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל מִכָּל
הָעַמִּים עוּבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים
וּמְזֻלוֹת, שְׂרַבּוֹנָם קוֹרָא עֲלֵיהֶם,
(שִׁם י"ד) וּבָךְ בְּחֹר ה' לְהֵיוֹת לוֹ לְעַם
סִגְלָה. וְכְתוּב (שִׁם) כִּי עַם קְדוֹשׁ
אֲתָהּ לַה' אֱלֹהֶיךָ. וְכְתוּב (שִׁם) בָּנִים
אֲתָם לַה' אֱלֹהֶיכֶם וּגְוִי.

אֲתָם לִי אֱלֹהֶיכֶם וּגְוִי.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל לָא אֲתַפְּשֵׁרוּ
 עוּבְדֵייהוּ, מַה פְּתִיב, (ישעיה ג) עַמִּי נִגְשִׁי
 מְעוּלָל וְנָשִׁים מְשֻׁלוּ בּוּ. מְשֻׁלוּ בּוּ דִּי יִקָּא, וְהָא
 אוּקִימָנָא מְלִי בְּרִזָּא דְסַפְּרָא דְשַׁלְמָה מְלָכָא.
 וְהָכִי אֲשַׁפְּחֵן בֵּיהּ. תּוּ אֲשַׁפְּחָן, דְּכָל מָאן
 דְּאָכִיל הָאִי מִיכְלָא דְאַתְחַבֵּר פְּחָדָא. (א) בְּשַׁעֲתָא
 חָדָא, אוּ בְּסַעוּדָתָא חָדָא. אַרְבַּעִין יוֹמִין אֲתַחֲזִינָא
 גְּדִיָּא מְקַלְסָא בְּקַלְפוּי, לְגַבֵּי אֵינּוּן דְלַעֲלִילָא,
 וְסִיעֲתָא מְסַאָבָא (דף קכ"ה ע"ב) מִתְקַרְבִּין בַּהֲדִיָּה,
 וְגֵרִים לְאַתְעֵרָא דִּינִין בְּעֵלְמָא, דִּינִין דְּלָא
 קְדִישִׁין.

וְאִי אוּלִיד בְּרַ בְּאֵינּוּן יוֹמִין, אוּזְפִין לֵיהּ נִשְׁמַתָּא,
 מְסַטְרָא אַחֲרָא, דְּלָא אֲצַטְרִיכָא. וְכִתִּיב (ויקרא
 י"א) וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים וְגו'. אֲתִי
 לְאַסְתַּאבָּא, מְסַאָבִין לֵיהּ וְדָאִי. דְּכִתִּיב, (ויקרא י"א)
 וְנִטְמַתֶּם בָּם, חָסֵר א', מְסַאָבוּתָא אֲטִימָא מְכֻלָּא,
 דְּלִית רְשׁוּ לְאַתְדַּפְּאָה הָכִי, כְּשָׂאֵר זֵינִי
 דְּמְסַאָבוּתָא דְּמִתְדַּפִּין. וְתוּ, דְּמִסְתַּפִּי מַחֲוִין
 בִּישׁוּן, דְּהָא בְּעֵינֵיהוּ גְּדִיָּא אֲשַׁתְּכַח, וְיָכִיל
 לְאַתְזַקָּא, דְּהָא צֻלְמָא דְּכַר נִשׁ אֲתַעֲבֵר מֵנִיהּ.

רְבִי יִיסָא, שְׂרִי לְמִיכָל לְתַרְנַגּוּלָא בְּגַבִּינָה אוּ
 בְּחֻלְבָּא. אָמַר רְבִי שְׁמַעוֹן אָסִיר לָךְ דְּלָא
 יְהִיב אֵינִישׁ פְּתַחָא לְזֵינִין בִּישׁוּן. לָךְ לָךְ אֲמַרִין
 נְזִירָא, סְחֹר סְחֹר לְכַרְמָא לָא תְקַרְב. וְדָאִי אָסִיר
 לָךְ הוּא, דְּחוּמְרָא אֵית בֵּיהּ, כְּבַעֲרָא לְשַׁחֲיטָה.
 וּמָאן דְּשְׂרִי הָאִי, מַה כְּתִיב (עמוס ב) וַתִּשְׁקוּ אֶת
 הַנְּזִירִים יַיִן, מָאן דְּשְׂרִי הָאִי, כְּמָאן דְּשְׂרִי הָאִי.
 וְכִתִּיב (דברים יד) לֹא תֹאכַל כָּל תּוֹעֵבָה, כָּל,
 לְאָכְלָלָא פְּלָא.

הָאנָא, בְּמָה זְכוּ דְנִיָּאל חֲנַנְיָה מִישְׂאֵל וְעֲזַרְיָה,
 דְּאֲשַׁתְּזִיבוּ מֵאֵינּוּן נְסִיוֹנִי, אֲלָא כְּגִין
 דְּלָא אֲסַתְּאָבוּ בְּמִיכְלֵיהוּן. אָמַר רְבִי יְהוּדָה,
 כְּתִיב (דניאל א) וַיִּשֶׂם דְּנִיָּאל עַל לְבוּ אֲשֶׁר לֹא יִתְגַּאֵל

בָּא וְרָאָה, בְּשַׁעֲה שִׁישְׂרָאֵל לָא
 הִכְשֵׁרוּ מַעֲשֵׂיהֶם, מַה כְּתוּב? (ישעיה
 א) עַמִּי נִגְשִׁי מְעוּלָל וְנָשִׁים מְשֻׁלוּ
 בּוּ. דְּוָקָא מְשֻׁלוּ בּוּ, וְהָרִי בְּאַרְנו
 הַדְּבָרִים בְּסוּד סַפְּרוּ שֶׁל שַׁלְמָה
 הַמֶּלֶךְ, וְכֵן מְצָאנוּ בּוּ. וְעוֹד מְצָאנוּ,
 שֶׁכָּל מִי שְׂאוּכַל מְאָכַל זֶה שֶׁהִתְחַבֵּר
 כְּאָחֵד, (א) בְּשַׁעֲה אַחַת אוּ בְּסַעוּדָה
 אַחַת, אַרְבַּעִים יוֹם נִרְאָה גְּדִי מְקַלְס
 בְּקַלְפּוֹתוֹ אֶל אוֹתָם שֶׁלְמַעֲלָה,
 וְסִיעָה טְמָאָה מִתְקַרְבִּים עִמּוֹ,
 וְגוֹרֵם לְעוֹרֵר דֵּינִים בְּעוֹלָם, דֵּינִים
 שְׂאֵינֶם קְדוֹשִׁים.

וְאִם מוּלִיד בֶּן בְּאוֹתָם יָמִים, מְלוּים
 לוֹ נִשְׁמָה מִהַצַּד הָאֲחֵר, שְׁלָא צְרִיךְ
 אוֹתוֹ. וְכִתוּב (ויקרא י"א) וְהִתְקַדְּשֶׁתֶם
 וְהִייתֶם קְדוֹשִׁים וְגו'. בָּא לְהַטְמָא -
 מִטְמָאִים אוֹתוֹ וְדָאִי, שְׁכִתוּב (שם)
 וְנִטְמַתֶּם בָּם. חָסֵר א'. טְמָאָה
 אֲטוּמָה יוֹתֵר מְכַל, שְׂאִין רְשׁוּת
 לְהַטְהֵר כֵּן כְּמוֹ שְׂאֵר מֵינֵי הַטְמָאוֹת
 שֶׁנִּטְהָרוּת. וְעוֹד, שְׁפוּדֵר מַחֲוִית
 רְעוּת, שְׁהָרִי בְּעֵינֵיהֶם נִמְצָא גְּדִי
 וְיָכֹול לְהַנְזֹק, שְׁהָרִי צֻלָּם אָדָם
 הַעֲבֵר מִמֶּנּוּ.

רְבִי יִיסָא הִתִּיר לְאָכַל תַּרְנַגּוּל
 בְּגַבִּינָה אוּ בְּחֻלְב. אָמַר רְבִי שְׁמַעוֹן,
 אָסוּר לָךְ, שְׁלָא יִתֵּן אִישׁ פְּתַח
 לְמֵינִים הַרְעִים. לָךְ לָךְ אוּמְרִים
 לְנְזִיר, סְבִיב סְבִיב לְפָרָם לֹא תְקַרְב.
 וְדָאִי אָסוּר לָךְ הוּא, שְׁחַמְרָה יֵשׁ בּוּ
 כְּבַהֲמָה לְשַׁחֲיטָה, וּמִי שְׁמַתִּיר אֶת
 זֶה מַה כְּתוּב? (עמוס ב) וַתִּשְׁקוּ אֶת
 הַנְּזִירִים יַיִן. מִי שְׁמַתִּיר אֶת זֶה, כְּמִי
 שְׁמַתִּיר אֶת זֶה. וְכִתוּב (דברים יד) לֹא
 תֹאכַל כָּל תּוֹעֵבָה. כָּל - לְהַכְלִיל
 הַכָּל.

שְׁנֵינּוּ, בְּמָה זְכוּ דְנִיָּאל, חֲנַנְיָה,
 מִישְׂאֵל וְעֲזַרְיָה שְׁנַצְּלוּ מֵאוֹתָם
 נְסִיווֹת? אֲלָא מִשּׁוּם שְׁלָא נִטְמָאוּ
 בְּמַאכְלֵיהֶם. אָמַר רְבִי יְהוּדָה, כְּתוּב
 (דניאל א) וַיִּשֶׂם דְּנִיָּאל עַל לְבוּ אֲשֶׁר
 לֹא יִתְגַּאֵל בְּפֶתַח בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'.

בְּפֶתַח בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וְגו'. וְתֵאנָא

וְשִׁנּוּי בַסֵּתֶר הַמְשֻׁנָּה, מֵאֲכַל אוֹתוֹ
הַרְשַׁע, בְּשֵׁר בַחֲלֵב הָיָה וּגְבִינָה עִם
בְּשֵׁר, פָּרֵט לְמֵאֲכָלִים אַחֲרֵים, וְזֶה
עָלָה לוֹ עַל שְׁלַחְנוּ בְּכָל יוֹם.

וְדִנְיָאֵר שֶׁנֶּשְׁמַר מִזֶּה, כְּשִׁנְקוּוֹהוּ
לְגַב הָאָרִיזוֹת, הַשְּׁתֵּלִים בְּצֵלִם רְבוּנוּ,
וְלֹא שֶׁנָּה צִלְמוּ לְצֵלִם אַחֵר, וְלִכְן
פָּחְדוּ מִמֶּנּוּ הָאָרִיזוֹת וְלֹא חִבְלוּ
בוֹ. וְאוֹתוֹ רְשַׁע, בְּשַׁעָה שֶׁהֶעֱבֵרָה
מִמֶּנּוּ מְלֻכוֹתָו וּמְדוּרוֹ הָיָה עִם חַיּוֹת
הַשָּׂדֶה, הַעֲבַר מִמֶּנּוּ צֵלִם פָּנּוּי,
וּמֵאוֹתוֹ יוֹם לֹא נִרְאָה צִלְמוֹ צֵלִם
שֶׁל אָדָם, וְכָל בְּהֵמָה שֶׁבָּאָה, נִרְאָה
לָהּ בְּצֵלִם שֶׁל מִינָהּ וּנְקַבְתָּהּ, וְכֵלֶם
הָיוּ בָאִים עֲלָיו, וּבְכַמָּה פְּעָמִים
הָיוּ אוֹכְלוֹת אוֹתוֹ חַיּוֹת הַשָּׂדֶה
וְזוֹלַת נְגוּר עֲלָיו הַעֲנֵשׁ הַזֶּה, מִשּׁוּם
שֶׁכְּתוּב (חִבְקוּק א) וְהוּא בְּמִלְכִים
יִתְקַלֵּס, מִשּׁוּם כִּד פְּלִם הַתְּקַלְסוּ בוֹ
כָּל אוֹתוֹ זְמַן.

בֹּא וְרֵאָה מִזֶּה כְּתוּב, וּמִקְצַת יָמִים
עֲשֶׂרָה נִרְאָה מִרְאִיהֶם טוֹב (טו) מִן
כָּל הַיְלָדִים הַאֲכָלִים אֵת פֶּת בֶּג
הַמְּלָךְ. נִרְאָה מִרְאִיהֶם טוֹב - שֶׁצֵּלֶם
רְבוּנוֹם לֹא זָו מֵהֶם, וּמֵאַחֲרֵים זָו.
מִי גָרַם אֵת זֶה? מִשּׁוּם שֶׁלֹּא נִגְעַלּוּ
בְּגַעוּלֵי מֵאֲכָלֵיהֶם. אֲשֶׁרֵי חֲלַקְם
שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁכְּתוּב בָּהֶם, וְאֲנָשֵׁי
קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי.

וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עָלָה אֵל ה' וְגו'.
וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר - מִי אָמַר? זֶה
שֶׁכִּינָה. עָלָה אֵת ה', כְּכַתּוּב (שְׁמוֹת
ט) וּמֹשֶׁה עָלָה אֵל הָאֱלֹהִים וְגו'.
(וַיִּקְרָא אֵלָיו ה') לָמָּה כָּל זֶה? לָקִים
עִמָּם בְּרִית, כִּי הָרִי נִפְרָעוּ, מִזֶּה
שֶׁלֹּא יֵצְאוּ כִּף מִמִּצְרַיִם, שֶׁנִּמְלּוּ
וְלֹא נִפְרָעוּ, וְכֵאֵן הָרִי נִפְרָעוּ וּנְכַסּוּ
בְּכַרִּית הַקֹּדֶשׁ, שֶׁכְּתוּב שֵׁם שֵׁם
לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט. וְשֵׁם נִסְהוּ -
בְּאוֹת הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה שֶׁנִּגְלַתָּה בָּהֶם,
וְכֵאֵן הַתְּקִימָה בָּהֶם עַל יְדֵי מֹשֶׁה
מִילַת הַבְּרִית, שֶׁכְּתוּב וַיִּקַּח מֹשֶׁה

בַּסְתִּימָא דְמִתְנִיתִין, מִיִּכְלָא דֵההוּא רְשַׁע, בְּשֵׁרָא
בַּחֲלֵבָא הָוָה וּגְבִינָה עִם בְּשֵׁרָא, בַּר מִיִּכְלָן
אַחֲרֵנִין, וְדָא סָלִיק לִיה בְּפִתּוּרִיהּ, בְּכָל יוֹמָא.

וְדִנְיָאֵר דְּאִסְתְּמַר מֵהָאֵי, כִּד רָמוּ יִתְיָה
לְגוּבָא דְאַרְיִיוּתָא, אֲשֶׁתֵּלִים בְּצוּלְמָא
דְּמֵאֲרִיָּה, וְלֹא שְׁנֵי צוּלְמִיָּה לְצוּלְמָא אַחֲרָא,
וְעַל דָּא דִּחְלוּ אַרְיִיוּתָא מְנִיָּה, וְלֹא חִבְלוּהוּ.
וְהָהוּא רְשַׁע, בְּשַׁעָתָא דְּמִלְכוּתָא אַתְעָדֵי מְנִיָּה,
(דִּנְיָאֵל ד) וְעִם חַיּוֹת בְּרָא הָוָה מְדוּרִיָּה, אַעֲדֵי
צוּלְמָא דְאַנְפּוּי מְנִיָּה, וּמֵהָהוּא יוֹמָא, לֹא אַתְחַזִּי
צוּלְמִיָּה, צוּלְמָא דְכַר נֶשׁ. וְכָל בְּעִירָא דְאַתִּי,
אַתְחַזִּי לִיָּה, צוּלְמָא דְזִינִיָּה, וּנְוִקְבִיָּה, וְהוּוּ
אַתְיִין עֲלִיָּה כְּלָהוּ, וּבְכַמָּה זְמַנִּין הוּוּ אֲכָלִין לִיָּה
חַיּוֹת בְּרָא, בַּר דְּאַתְגָּזֹר הָאֵי עוֹנֵשָׁא עֲלִיָּה, בְּגִין
דְּכְתִיב, (חִבְקוּק א) וְהוּא בְּמִלְכִים יִתְקַלֵּס, בְּגִין כִּף,
כִּלָּא יִתְקַלְסוּ בִיָּה, כָּל הָהוּא זְמַנָּא.

הָא חֲזִי, מִזֶּה כְּתִיב, (דִּנְיָאֵל א) וּלְמִקְצַת יָמִים
עֲשֶׂרָה נִרְאָה מִרְאִיהֶן טוֹב מִכָּל הַיְלָדִים
הָאוֹכְלִים אֵת פֶּת בֶּג הַמְּלָךְ. נִרְאָה מִרְאִיהֶן
טוֹב, דְּצוּלְמָא דְמֵאֲרִיָּהוּן לֹא אַעֲדִיָּאוּ מְנִיָּהוּן,
וּמֵאַחֲרֵנִי אַעֲדִיָּאוּ. מֵאַן גָּרִים הָאֵי. בְּגִין דְּלֹא
אַתְגַּעְלוּ בְּגִיעוּלֵי מִיִּכְלִיָּהוּן. זַכָּאָה חוּלְקִיָּהוּן
דִּישְׂרָאֵל, דְּכְתִיב בְּהוּ, וְאֲנָשֵׁי קֹדֶשׁ תִּהְיוּן לִי.

וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עָלָה אֵל יי' וְגו'. (שְׁמוֹת
טד) וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר, מֵאַן אָמַר. דָּא
שְׁכִינָתָא. עָלָה אֵל יי', כְּמָה דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת טז)
וּמֹשֶׁה עָלָה אֵל הָאֱלֹהִים וְגו'. (ס"א וַיִּקְרָא אֵלָיו
י) אֲמֵאֵי כָּל דָּא, לְקִיָּמָא עֲמַהוּן קִיָּים, בְּגִין
דְּהָא אַתְפָּרְעוּ, מִזֶּה דְּלֹא נִפְקוּ הַכִּי מִמִּצְרַיִם,
דְּאַתְגָּזְרוּ, וְלֹא אַתְפָּרְעוּ, וְהִכָּא הָא אַתְפָּרְעוּ,
וְעֵאלוּ בְּכַרִּית קִיָּמָא, דְּכְתִיב, (שְׁמוֹת טז) שֵׁם
שֵׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט. דִּיִּיקָא וְשֵׁם נִסְהוּ, בְּהָאֵי
אֵת קְדִישָׁא, דְּאַתְגַּלְיָא בְּהוּ, וְהִכָּא אַתְקִיָּים

בהו, על ידא דמשה גזירה דקיימא, דכתיב, ויקח משה את הדם ויזרק על העם וגו'.

אמר רבי יצחק מאי דכתיב, וחצי הדם זרק על המזבח, במזבח לא כתיב, אלא על המזבח דייקא. והשתחיתם מרחק, מהו מרחק. כמה דאת אמר (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי. וכתיב, (שמות ב) ותצב אחתו מרחק. תאני רבי אבא, דקיימא סיגרא בפגימותא, וביה שעטא, זכו ישראל יתיר בחולקא קדישא, וגזרו קיימא קדישא בקודשא בריה הוא.

ואל משה אמר עלה אל יי. מאי טעמא. אמרה ליה שכונתא, אסתליק לעילא, דהא אנא וישראל, נשתתף פחדא בשלימותא על ידך, מה דלא הוה עד הכא. מה כתיב ויקח משה חצי הדם וגו', פלג ליה לתרין. חצי הדם זרק על העם, וחצי הדם זרק (דף קכ"ו ע"א) על המזבח, כמה דאוקיימא. וכתיב, הנה דם הברית אשר כרת יי עםכם. וישם באגנת, באגנת כתיב, חסר וא"ו. כמה דכתיב, (שיר השירים ז) שררף אגן הסהר אל יחסר המזג.

ונגש משה לבדו אל יי, (שמות כד) זכאה חולקיה דמשה, דהוא בלחודוי, זכה למה דלא זכה בר נש אחרא. ישראל זכו השתא, מה דלא זכו עד ההיא שעטא. וההיא שעטא, אתקיימו, בקיימא עלאה קדישא. ובההוא שעטא אתבשרו למהוי בינייהו מקדשא, כמה דאת אמר, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וגו'. (שמות כד) רבי יהודה פתח, (שיר השירים ז) זאת קומתך דמתה לתמר וגו', כמה חביבה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שלא נקרדת ממנו פתמו הנה שלא נפרד הנזכר מהנקבה לעולמים, ולא עולה זה דלא פריש דכר מן נוקבא לעלמין, ולא סליק, דא בלא דא. פן כנסת

את הדם ויזרק על העם וגו'. אמר רבי יצחק, מה שכתוב וחצי הדם זרק על המזבח, במזבח לא כתיב, אלא דוקא על המזבח. והשתחיתם מרחק, מהו מרחק? כמו שנאמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי. וכתיב (שמות ב) ותצב אחתו מרחק. שנה רבי אבא, שעמדה הלכנה בפגימתה, ובה בשעה זכו ישראל יותר בחלק קדוש, וגזרו ברית קדש עם הקדוש ברוך הוא.

ואל משה אמר עלה אל ה'. מה הטעם? אמרה לו שכונה, עלה למעלה, שהרי אני וישראל נשתתף כאחד בשלמות על ידך, מה שלא היה עד כאן. מה כתיב? ויקח משה חצי הדם וגו'. חלקו לשנים, חצי הדם זרק על העם, וחצי הדם זרק על המזבח, כמו שבארנו. וכתיב, והנה דם הברית אשר כרת ה' עמכם. וישם באגנת, כתיב באגנת, חסר וא"ו, כמו שכתוב (שיר השירים ז) שררף אגן הסהר אל יחסר המזג. ונגש משה לבדו אל ה'. אשרי חלקו של משה שהוא לבדו זכה למה שלא זכה אדם אחר. ישראל זכו עכשו מה שלא זכו עד לאותה שעה, ואותה שעה התקיימו בקיום עליון קדוש, ובאותה שעה התבשרו להיות המקדש ביניהם, כמו שנאמר (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם.

ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וגו'. רבי יהודה פתח, (שיר השירים ז) זאת קומתך דמתה לתמר וגו'. כמה חביבה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שלא נקרדת ממנו פתמו הנה שלא נפרד הנזכר מהנקבה לעולמים, ולא עולה זה

דלא פריש דכר מן נוקבא לעלמין, ולא סליק, דא בלא דא. פן כנסת

בלי זה. כף כנסת ישראל לא נפרדת מהקדוש ברוך הוא.

בא וראה, בשעה שנדב ואביהוא ראוי, ושבעים זקנים, מה כתוב בהם? ויראו את אלהי ישראל. שהתגלתה עליהם שכינה. רבי יהודה ורבי יוסי אומרים, את דוקא, וזה את הוא מרחוק. את - להכליל את מה שבתוכו.

רבי יצחק אמר, והרי כתוב (יחזקאל) ה היא החיה אשר ראיתי פתח אלהי ישראל בנהר כפר. מי החיה הזו? אמר רבי יוסי אמר רבי חייא, חיה קטנה. וכי יש חיה קטנה? כן. חיה קטנה, וחיה עליונה, וחיה קטנה שבתנוה.

ויראו את אלהי ישראל, דוקא, כמו שאמרנו. ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, כמראה אבן טובה שעתיד הקדוש ברוך הוא לבנות המקדש, שכתוב (ישעיה נד) ויסדתיך בספירים.

ואר אצילי בני ישראל - זה נדב ואביהוא. לא שלח ידו - שהעלה אותם לאחר זמן, וכאן לא נעשו. רבי יוסי אמר דבר זה לשבתם, שכתוב ויאכלו וישתו, שזנו עיניהם מהאור הזה. רבי יהודה אמר, אכילה ודאית אכלו וזנו עצמם, וכאן נקשרו למעלה אם לא שפטו דרכיהם אחר כף, כמו שבארנו.

אמר רבי אלעזר, ואפלו ישראל באותה שעה הכשרו ונקשרה בהם שכינה, והברית הזו וכל התורה בזמן אחד זה היה, וישראל באותה שעה לא ראוי לעולמים. ולעתיד לבא עתיד הקדוש ברוך הוא להגלות על בניו ולהראות את כל כבודו עין בעין, שכתוב (שם נב) פי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. וכתוב (שם מ) ונגלה כבוד ה' ויראו כל בשר יחדו וגו'.

ישראל, לא מתפרשא מקודשא ברוך הוא. הא חזי, בשעתא דנדב ואביהוא ושבעין סבין חמו. מה פתיב בהו. ויראו את אלהי ישראל. דאתגלי עליהו שכינתא. רבי יהודה ורבי יוסי אמרי, את דייקא. ודא את, הוא מרחוק. את לאכללא מה די בגויה.

רבי יצחק אמר, והא כתיב (יחזקאל) היא החיה אשר ראיתי תחת אלהי ישראל בנהר כפר, מאן חיה דא. אמר רבי יוסי אמר רבי חייא, חיה זוטרתא. וכי אית חיה זוטרתא, אין. חיה זוטרתא, וחיה עלאה. וחיה זוטרא דזוטרתא.

ויראו את אלהי ישראל, דייקא, כמה דאמינא. ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, כחזו אבן טובא, דזמין קדשא ברוך הוא למבני מקדשא, דכתיב, (ישעיה נד) ויסדתיך בספירים.

ואר אצילי בני ישראל, (שמות כד) דא נדב ואביהוא. לא שלח ידו, דסליק לזן לבתר זמנא, ולא אתענשו הכא. רבי יוסי אמר, מלה דא, לשבחא דלהזן, דכתיב ויאכלו וישתו דזנו עיניהון, מנהירו דא. רבי יהודה אמר, אכילה ודאית אכלו, וזנו גרמייהו, והכא אתקשרו לעילא, אי לא דסטו אורחיהו לבתר, כמה דאוקימנא.

אמר רבי אלעזר, ואפילו ישראל, בההיא שעתא אתקשרו, ואתקשרת בהו שכינתא. ודא קיימא, ואורייתא כלא, בחד זמנא הוה. וישראל כההיא שעתא לא חמו לעלמין. ולזמנא דאתי, זמין קדשא ברוך הוא לאתגלאה על בנוי, ולמחמי כלא יקרא דיליה עינא בעינא, דכתיב (ישעיה נב) פי עין בעין יראו בשוב ה' ציון. וכתיב, (ישעיה מ) ונגלה כבוד ה' ויראו כל בשר יחדו וגו'.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימוש ומפיה זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן ע"ן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וע"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחֵל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפי זרעו

ספרי הזוהר בכל בית! 12.000
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות ועוד...

"בהאי חבורא דיק
 דאיהו ספרי הזוהר
 יפקון ביה מן גלותא
 ברחמי"

בזכות החבור שלה,
 ספר הזוהר הקדוש
 יצאו בני ישראל
 מן הגלות
 ברחמים

מאגר
 ספרי הזוהר
 הקדוש
 הגדול
 בעולם!

"הוצרות הזוהר"
 תקליטור
 גרסה 1

מסע
 הזוהר
 העולמי

נחל לכיש 24/8 - בית שמש
 054-843-6784
 "קול הזוהר"
 שיעורים באוהר היומי בטלפון
 0722-990044

קול הרשב"י
 שיעור בזוהר היומי
0722-990055

קול
 הרשב"י
 0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
 בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.